

Kalpošana norīkojumā – aicinājums no Tā Kunga un pravieša

Brāļi un māsas, kur jūs bijāt, pirmoreiz dzirdot, kā prezidents Rasels M. Nelsons skaidro, ka turpmāk mums vairs nebūs mājskološanas un apmeklējotās mācības programmas? Tas Kungs caur Savu pravieti ir izsludinājis „jaunāku, augstāku un svētāku kalpošanas veidu”. Ja mēs iesaistīsimies šajos centienos, „durvis atvērsies un cilvēki tiks svētīti”. (Prezidents Rasela M. Nelsona uzruna 2018. gada 29. marta vispārējās konferences vadītāju sanāksmē.) Vai jūs esat par to padomājuši? Ko Tas Kungs no mums visiem sagaida?

Glābējs mācīja: „Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, *kā Es jūs esmu mīlējis*, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu.” (Jāņa 13:34, uzsverums pievienots.) Tas ir gan bauslis, gan aicinājums. Mēs tiekam aicināti kļūt tādi kā Viņš. Kamēr mēs nepieestrādāsim pie tā, lai mīlētu tā, kā mīl Viņš, mēs nemaz tā īsti nevarēsim kļūt par tādiem mācekļiem, kādus Viņš mūs vēlas redzēt. Šis aicinājums ir dots, lai palīdzētu mums nedomāt tikai pašiem par sevi un palīdzēt citiem. Pasniedzot roku, lai sirsnīgi palīdzētu citiem, mīlētu tos un kalpotu tiem, mēs darām tieši to, ko darītu Glābējs. Darot to ar šķīstu mīlestību, mēs attīstām Kristum piemītošās īpašības, kuras mums ir nepieciešamas.

Prezidents Nelsons piebilda, ka kalpojošie brāļi un māsas „ar lūgšanu tieksies pēc atklāsmes no Tā Kunga, izzinot savu Baznīcas locekļu vajadzības. Pēc tam viņi sāks gādāt

par šīm vajadzībām, sekojot Gara norādījumiem un vadībai. Viņi kalpos norīkojumos, nodrošinot iedvesmotu gādību un mīlošu kalpošanu, lai pacilātu un stiprinātu”. Kurus cilvēkus jūs apmeklējat? Kā jūs varat viņiem palīdzēt? Jums nav jāgaida, kad jums tiks dots konkrēts norīkojums. Vērsieties pie Tā Kunga lūgšanā, vaicājot, kā jūs varat kļūt par darbarīku Viņa rokās, lai svētītu šos cilvēkus. Viņš sūtīs jums liegus iespaidus, kamēr jūs gremdēsieties pārdomās par to, ko jūs varētu darīt, lai palīdzētu tiem, kam esat norīkoti kalpot.

Varbūt dažkārt mēs domājam, ka mēs nevēlamies iejaukties kāda cita dzīvē, vai ka tas, ko citi dara, nav mūsu darīšana. Taču paturiet prātā, ka īstenā atbilde uz jautājumu: „Vai tad es esmu sava brāļa sargs?”, ir — jā. Mēs visi esam brāļi un māsas, un mums ir savstarpēji jāpalīdz. Šī jaunā kalpošanas programma ļauj mums palīdzēt citiem visdažādākajos veidos. Lai gan mēs varam (un mums vajadzētu) laiku

pa laikam šos cilvēkus apmeklēt, dažkārt tas nozīmē vienkārši piezvanīt un apvaicāties, kā viņiem iet, pasakot, ka mums viņu pietrūka, kad viņi neatnāca uz baznīcu, vai vienkārši nosūtīt viņiem uzmundrinošu īsziņu, ja viņi jūtas nomākti. Regulāri vaicājiet Tam Kungam, ko jūs varētu darīt citu labā. Palīdziet tiem, kam jūs kalpojat, lai viņi varētu sajust savā dzīvē Garu. Kļūstiet par darbarīku citu svētīšanai. Ja mēs pazaudējam sevi kalpošanā Dievam, mēs sevi atrodam un iegūstam prieku un mieru, kas izriet no tā, ka mēs sniedzam šīs svētības citiem.

Mums būtu jāvaicā sev pašiem: „Vai es esmu tāds kalpotājs, par kādu Glābējs vēlas, lai es kļūtu?”, „Ko vēl es varētu darīt, lai aizskartu to cilvēku sirdis, kam es kalpoju?” Svētais Gars sniegs mums atbildes uz šiem jautājumiem, ja mēs tieksimies pēc tām patiesā sirsnībā. Kaut ikviens no mums piedalītos Tā Kunga Baznīcas celšanā, vienotībā palīdzot cits citam tuvoties Tam Kungam! ■

Elders
Džeimss B. Martino,
Austrumeiropas
reģiona prezidents

Tikšanās ar apustuli Tallinā

Gvido Senkāns

Latvijas apgabala prezidents

Marta sākumā Latvijas svētie saņēma ziņu, ka 28. aprīlī Tallinā viesosies elders un māsa Uhtdorfi. Tallina atrodas ārpus mūsu apgabala,

tāpēc šī tikšanās nebija īpaši domāta Latvijas svētajiem, taču ikviens, kas vēlējas, varēja doties turp, lai klātienē redzētu vienu no Tā Kunga

Divpadsmit apustuļiem, kas tagad kalpo uz Zemes.

Latvijas apgabala prezidijs palūdza tos Baznīcas locekļus, kas vēlētos braukt un būtu gatavi segt savus ceļa izdevumus, pieteikties, lai atrastu izdevīgāko transporta veidu. Bija daudzi, tajā skaitā ģimenes ar maziem bērniem, kuri izvēlējās braukt ar savām mašīnām, taču bija ap 60 cilvēkiem, kuriem nebija sava transporta un kuri bija gatavi doties kopā ar autobusu. Tie, kas ļoti vēlējās braukt, bet kuriem nebija materiālu iespēju, varēja vērsties pie draudžu prezidentiem, kuri ar prieku sniedza iztrūkstošo palīdzību.

Tajā laikā Latvijas apgabals bija uzskatīts „indeksēšanas supermēnesī”, kurā aktīvi aicināja brāļus un māsas iesaistīties indeksēšanas darbā, kā balva pašiem uzcītīgākajiem indeksētājiem, kuri noindeksēs 1000 un vairāk vārdus, tika apsolīts bezmaksas brauciens uz tikšanos ar eldru Uhtdorfu. Galu galā tika noīrēts divstāvu autobuss, lai visi, kas vēlas, varētu doties uz Tallinu.

Pa ceļam Latvijas apgabala Ģimenes un vēstures darba konsultante māsa Velga Senkāne noturēja nelielu atskaiti par indeksēšanu, kā arī apbalvoja uzvarētājus. Galu galā, visi bija uzvarētāji! 10 cilvēki bija noindeksējuši 1000 vārdus! Indeksēšana bija devusi fenomenālus rezultātus — 1 mēneša laikā Latvijas apgabals, kurš pirms tam indeksēja labi ja dažus simtus vārdus mēnesī, bija noindeksējis vairāk nekā 15 000 vārdus!

Brauciens bija patīkams, un 15:45 mēs jau bijām galā. Tā kā līdz sanāksmes sākuma bija vēl vairāk par stundu laika, daži devās izlocīt kājas, bet pārējie devās iekšā sagatavoties

un noskaņoties. Bija arī jāsagatavojas tulkšanai, jo tulkot nācās uz 3 valodām! Un te pēkšņi vienā mirklī elders Uhtdorfs jau bija mūsu vidū, staigāja apkārt un laipni sveicinājās ar cilvēkiem. Sirsnīgs un paties prieks piepildīja zāli, visi piecēlās kājās!

Igaunijas apgabala prezidents Termo Leps, kurš vadīja sapulci, iesāka to ar nelielu joku — tā kā mēs šeit esam gan latvieši, gan igauņi, varam nodibināt stabu, kamēr elders Uhtdorfs arī ir klāt! Elders Uhtdorfs uzaicināja ieņemt vietu prezidijā arī man, kaut arī šī tikšanās notika Igaunijā un pēc protokola viņam to nevajadzētu darīt. Tas bija veids, kā elders Uhtdorfs izrādīja savu cieņu un pateicību Latvijas svētajiem, kas bija ziedojuši savu laiku un naudu, lai tiktu uz šo tikšanos. Un jāsaka — tādu bija diezgan daudz, gandrīz 90 cilvēku no kopējā 275 cilvēku skaita.

Ļoti jauks Gars piepildīja zāli jau ar pirmajiem runātājiem, bet, protams, kulminācija bija māsa Uhtdorfas un eldera Uhtdorfa uzstāšanās. Māsa Uhtdorfa dalījās savā pieredzē par to,

kā viņa pievērsās, kā viņas vecmamma no sākuma bija dusmīga, ka viņa „nodevusi savu tēvu ticību”, bet beigās 75 gadu vecumā tomēr arī nolēma kristīties, jo viņa gribēja „būt šīs laimīgās ģimenes locekle”.

Elders Uhtdorfs iedvesmoja sanākušos celt tur, kur viņi dzīvo, un censties gūt prieku, sludinot evaņģēliju.

Pēc sapulces elders Uhtdorfs turpināja sveicināties ar visiem svētajiem un neliedza arī kopīgu fotografēšanos un pat autogrāfus.

Šī tikšanās vairoja mūsu ticību un pārliecību, ka, sekojot Tam Kungam, mēs ne tikai darām to, kas ir vajadzīgs, lai sagatavotos mūžīgajai dzīvei, bet arī izjutīsim aizvien lielāku prieku un Tā Kunga mīlestību, ko nevar atsvērt nekas cits šajā pasaulē.

Atgriešanās mājās notika draudzīgā un mierpilnā atmosfērā, cilvēki vēl bija tikšanās iespaidā. Atgriežoties Rīgā pirms pusnakts, tika nodrošināts, lai ikviens no grupas dalībniekiem laimīgi un ātri nokļūtu mājās. Mīlestība un upurēšanās turpināja valdīt mūsu starpā! ■

Dalībnieku iespaidi par tikšanos ar eldru Uhtdorfu un viņa sievu

Tikšanās ar apustuļi vai citiem Baznīcas vadītājiem vienmēr ir spīlīgs garīgs notikums visiem dalībniekiem. Baznīcas locekļi no Latvijas dalījās savos iespaidos par šo tikšanos.

Jelena Uljanova: Īpaša tikšanās gaisotne bija, pateicoties tam, ka prezidents Uhtdorfs sasveicinājās ar katru klātesošo, kas to vēlējās. Viņš piegāja klāt katram, es varēju sajust, ka viņš ir tāds pats cilvēks kā mēs, ar līdzīgām

vēlmēm, iespējams, arī kādām vājbām. Viņš bija ļoti uzmanīgs un laipns pret visiem, ar labu humora izjūtu.

Braucot uz tikšanos, domāju, ka tiks pateikts kaut kas grandiozs, bet apustulis runāja par vienkāršām

Prezidents Uhtdorfs sasveicinās ar sanāksmes dalībniekiem – Zani Ceimeri un Verneru Ceimeru.

Daugavpils draudzes locekļi pirms došanās mājās (no kreisās uz labo): Sergejs Terentjevs, Nina Šamšure, Valentīna Semjonova, Nina Ševčenko, Vera Spalvena un Henrihs Spalvens.

ikdienas lietām, kas jādara, lai tuvotos Tam Kungam.

Līga Sapožņikova: Es guvu liecību, ka viņš tiešām ir Tā Kunga apustulis, es sajutu, kādu gaismu viņš izstaro. Tas, ko es visvairāk ieguvu sev no viņa vēstījuma, ir tas, ka mums ir jābūt vienotiem. Tas man liek vairāk domāt par jauno kalpošanas sistēmu, ka mums vajag kalpot cits citam, un neaizmirst nevienu, lai mēs būtu kā viena ģimene. Šajā braucienā, kad mēs visi kopā labi pavadījām laiku, sarunājāmies, es uzzināju arī daudzas idejas, kā varētu uzlabot savu kalpošanu aicinājumā Palīdzības biedrībā, runājot ar otras draudzes māsām.

Henrihs Spalvens: Tikšanās ar apustuli atstāja uz mani spilgtu iespaidu, pateicoties vienotības garam, brāļu mīlestībai. Šoreiz apustuļa vārdi skanēja tā, it kā viņš vērstos tieši pie manis personīgi, atgādinot par jau zināmām, taču svarīgām patiesībām, aicinot klausīties un sadzirdēt ar sirdi.

Pirms brauciena Daugavpils svētie savstarpēji apspriedās par to, vai

drīkst pieiet apustulim klāt un pateikties, vai tas būs piemēroti. Taču bija tā, ka viņš, sajuzdams mūsu šaubas, pats pienāca mums klāt, deva savu apustulisko svētību un ierakstu manā dienasgrāmatā: „Pieraksti katru svētību!” Šī tikšanās deva man papildus liecību un stiprināja ticību.

Oļegs Guščins: Kāds man pajautāja: „Vai ir vērts braukt 12 stundas mašīnā, lai dzirdētu 25 minūtes ilgu apustuļa runu?” Es atbildēju nepārprotami: „Jā!” Kāpēc? Lūk, daži iemesli: ikviens saņēma atbildi uz kādu svarīgu jautājumu vai guva kādu jaunu garīgu atklājumu; vienotība, milzīgais garīgais spēks deva mums lielu garīgo lādiņu, spēku, enerģiju un iedvesmu; autobusā pavadītais laiks mūs satuvināja, un mēs sajūtāmies kā viena ģimene. To visu veicināja priecīga atpūta, kopīga ēšana, mīļāko garīgo dziesmu un tautas dziesmu dziedāšana dažādās valodās.

Valentīna Semjonova: Ceļš uz tikšanos ar apustuli man bija pagrūts, taču pietika tikai ieiet zālē un ieraudzīt šo cilvēku, lai viss nogurums izgaistu.

Eldera Uhtdorfa un viņa sievas liecības tika paustas ar tik spēcīgu mīlestību pret Dievu, ka tās aizkustināja ikvienu! Garīgo iespaidu bija daudz! Iespējams, tādēļ mājupceļš vairs nelikās tik nogurdinošs.

Sergejs Terentjevs: Es nedomāju, ka varēšu paspiest roku Dieva apustulim, nofotografēties kopā ar viņu un saņemt par piemiņu viņa autogrāfu ar novēlējumu: „Nevis paskaties un atceries, bet atceries un paskaties!” Neaizmirsīšu vēl vienu brīnišķīgu padomu: „Mīliet ar sirdi, jūtiēt ar sirdi, priecājieties dvēselē un dalieties ar visu dzirdēto un redzēto ar visiem tiem, kam tas ir vajadzīgs!”

Nina Šamšura: Man vienmēr ir patikuši eldera Uhtdorfa iedvesmojošie un uzmundrinošie vēstījumi, tāpēc tad, kad es uzzināju, ka viņš brauks uz Tallinu un mums būs iespēja satikties ar viņu, es biju ļoti priecīga. Es nolēmu garīgi sagatavoties šim notikumam, izlasot 10 viņa uzstāšanās vispārējā konferencē un rakstus žurnālā „Liahona”. Es zināju, ka Debesu Tēvs mūs uzrunās caur šo īpašo vēstnesi.

Šī tikšanās man sniedza dziļu izpratni par manu kā māsas un Dieva meitas lomlu Viņa iecerē uz Zemes, nostiprināja liecību par to, ka, izpildot derības caur Jēzus Kristus īstenoto Izpirkšanu, es būšu izglābta un ka šī tikšanās ir vēl viens atgādinājums par Dieva mīlestību pret mani — par to, ka nākotnē būs laime, skaistums un prieks.

Ņina Ševčenko: Uz daudzu paziņu jautājumu par to, kādēļ mēs braucām uz Tallinu, es atbildēju — uz tikšanos ar Dieva vēstnesi, apustuļi, lai dzirdētu Dieva vārdu. Saņemot viņa vēstījumu, tika nostiprināta mana pārliecība par izvēlēta ceļa pareizību. Pēc šīs tikšanās es aizdomājos par to, vai es daru visu iespējamo, lai tuvotos Dieva valstībai, vai es pietiekami kalpoju saviem tuvākajiem, vai, būdama Palīdzības biedrības prezidente, es pietiekami kalpoju apkārtējiem. Atbilde man ir skaidra — pagaidām nē, taču es esmu pārliecināta, ka varēšu to darīt labāk un piepildīt to misiju, ko man ir uzticējis Tas Kungs.

Jānis Cielavs: Indeksēt mani iedvesmoja Gvido Senkāna izteiktais izaicinājums. Es nekad iepriekš to nebiju darījis un nezināju, ar ko sākt, taču pēc Velgas Senkānes apmācības es 2 stundās noindeksēju 70 notikumus un iemācījos atpazīt vienkāršākos rokrakstu paveidus. Es ieguvu interesantu pieredzi, kas ir dārgums.

Tikšanās ar elderu Uhtdorfu un viņa sievu bija mana dzīves sapņa piepildījums. Gars bija spēcīgs, garīgās dziesmas bija iedvesmojošas! Es biju laimīgs, it kā būtu bijis Tā Kunga templī. ■

Iepazīstieties — Ščerbiņinu ģimene

Velgas Senkānes intervija

Mēs esam laimīgi būt kopā.

Ščerbiņini mūsdienu skatījumā ir liela ģimene: tētis Antons, mamma Kristīne, 4 meitas: Ieva (12), Sarra (9), Estere (5) un Rebeka (2), un šā gada maijā ģimenei pievienojās brālītis Benjamīns. Ģimenē runā divās valodās – latviešu un krievu, tagad arī angļu valodā, lai bērni labāk iemācītos arī šo valodu.

Antons un Kristīne pievienojās Baznīcai 2000. gadā. Drīz pēc tam abi katrs no savas dzimtās pilsētas devās kalpot misijā: Antons no Orenburgas – Ukrainas Kijevas misijā, Kristīne no Liepājas – Sanktpēterburgas misijā.

Tagad Ščerbiņinu ģimene dzīvo un audzina savus bērnus Latvijā, Liepājas pilsētā. Antons 7 gadus kalpoja kā draudzes prezidents un tagad arī kalpo draudzes prezidijā. Kristīne ir kalpojusi daudzos aicinājumos, taču visvairāk Kristīnei patīk mācīt jauniešu reliģijas seminārā un institūtā.

S.: Anton, Kristīne, jūs dzīvojāt dažādās pilsētās, kas atrodas tālu viena no otras. Kā jūs iepazīnāties?

Antons: Es devos misijā 26 gadu vecumā, un pēc misijas man bija konkrēts plāns — apprecēties. Līdz šim visi mani mēģinājumi izveidot ģimeni paša spēkiem nebija realizējušies. Nolēmu paļauties uz To Kungu. Divas nedēļas pēc atgriešanās no misijas, es devos uz jauno neprecēto konferenci Maskavā ar konkrētu mērķi — atrast mūžīgo partneri, par ko es arī lūdzu palīdzību Debesu Tēvam.

Man bija plāns meklēt šo partneri starp tām meitenēm, kas ir kalpojušas misijā. Es esmu ļoti kautrīgs pēc dabas, es nebiju komunikabls, īpaši kautrīgs es biju ar meitenēm. Misijā es, protams, iemācījos sarunāties uz ielas pat ar svešiem cilvēkiem. Bet joprojām man kontaktēšanās nebija stiprā puse.

Kad es ieraudzīju skaistu meiteni, kura uzsāka sarunu ar mani pirmo reizi, es saņēmu tādu kā atklāsmi. Jo tās noteikti nebija manas domas, tāpēc ka man nebija pilnīgi nekādu zināšanu par Kristīni tajā brīdī. Es dzirdēju pat tādu kā balsi, kas bija pamudinājums man veidot attiecības tieši ar Kristīni. Es sapratu, ka konference ir tikai 4 dienas, un man jārikojas apņēmīgi, lai nepalaidu garām šo iespēju. Tāpēc es bildināju Kristīni jau otrajā dienā. Viņa gan uzreiz neatbildēja manam bildinājumam. . .

Kristīne: Mēs ar Antonu iepazināmies 2004. gada 1. jūlijā, pirmajā dienā, kad sākās jauno neprecēto konference Maskavā. Es gavēju un lūdzu Debesu Tēvam par to, lai varētu apprecēties ar cienīgu priesterības nesēju, un apprecēties drīz — līdz septembrim.

Pirmajā dienā bija sapulce visiem tiem, kas kalpojuši misijā. Tur arī bija grupiņa jauniešu, kas gaidīja uz interviju, lai saņemtu Patriarhālo svētību. Es piegāju pie Antona un pajautāju, kā viņš jutās par iespēju saņemt Patriarhālo svētību. Kopš tā brīža tā sanāca, ka mēs visu laiku bijām kopā: gājām ēst, uz nodarbībām, un deju zālē viņš arī izrādījās blakus. Kad mēs saņēmām Patriarhālo svētību, mēs aizgājām pastaigāties, tur bija ļoti skaista vieta: diķītis un gulbīši. Antons sāka runāt par mūžīgo ģimeni un to, ka būtu jauki satikties templī. Es uzreiz nesapratu, ka šī bija tāda aplinkus bildināšana — viņš mani aicināja kļūt par viņa mūžīgo sievu.

Es uzreiz neatbildēju — biju ļoti apmulsusi, lai gan es zināju, ka tas bija mans mērķis. Bet pat es negaidīju, kas tas piepildīsies tik ātri. Tad konferences pēdējā dienā, kad mēs stāvējām

Ar jaundzimušo brālīti un dēlu.

un atvadījāmies pie autobusa, ar kuru man vajadzēja braukt prom, es pateicu tos, vārdus, kurus man bija tik grūti pateikt: „Es tevi mīlu un vēlos kļūt par tavu sievu.”

Tā kā man bija Krievijas vīza, nolēmu aizbraukt uz Orenburgu un iepazīties ar vīra ģimeni. Mana mamma bija šokā, viņa vēl noteica: „tikai neapprecies! Tas būtu pārāk ātri.” Taču tā sanāca, ka mēs otrdien pieteicāmies, un sestdien apprecējāmies. Šajā starplaikā mēs uzšuvām man kleitu, ar Antonu taisījām plivuru un nopirkām gredzenus. 1. jūlijā mēs iepazināmies, un 31. jūlijā mēs apprecējāmies! Es paliku dzīvot Orenburgā, Krievijā, un tur mums piedzima mūsu pirmā meita Ieva.

Kāpēc jūs no Orenburgas pārcēlaties uz Liepāju?

Kristīne: Notika nelaime, mana mamma, kas dzīvoja Liepājā, smagi saslima. Tāpēc es ar meitu atbraucu uz Liepāju, lai mammu aprūpētu.

Antons: Es sapratu, ka dzīvot dažādās valstīs nav labs risinājums. Es lūdzu To Kungu, lai palīdz man pieņemt šo lēmumu. Es vēlējos, lai mana sieva ir laimīga un ģimene ir kopā. Tā mēs jau 10 gadus dzīvojam Liepājā, un mūsu meitas un dēls ir dzimuši Liepājā.

Jūs esat noslēguši tempļa laulību. Kā tas notika? Ko jums tā nozīmē?

Kristīne: Templī es centos visu iegaumēt. Taču saistīšanās ceremonija noritēja tik ātri, ka es nepaspēju visu aptvert. Tomēr pēc tam, kad varējām piedalīties citu cilvēku saistīšanas sesijās un dzirdēt atkārtoti apsoliņuma vārdus, es varēju palēnām visu aptvert. Tagad mums ir kopīgs mērķis — uzaudzinať mūsu bērņus cienīģus, lai mēs būtu kopā mūģibā.

Antons: Templī noslēģtās derības mums palīdz ģimenes dzīvē. Tās dod papildu spēkus, palīdz nogludināt nesaskaņas un konfliktus. Tās mūs iedvesmo censties veidot labāku un taisnīģāku ģimeni.

Kā jūsu laulība jums palīdz attīstīties kā personībām un garīgi pilnveidoties, lai tuvotos Tam Kungam?

Antons: Laulība un bērņi ir liels stimulš attīstīties kā personībām. Tad, kad nākas ziedot citu labā laiku, spēkus un finansiālos līdzekģus, tas liek pilnveidoties.

Es vēlos ar saviem talantiem kalpot Tam Kungam un Viņa bērņiem.

Jēzus Kristus parādīja mums ziedošanās piemēru, atdodot savu dzīvi mūsu dēļ. Arī mēs kaut ko ziedojam savā dzīvē, lai izaugtu citi cilvēki, Dieva bērni. Caur šo pieredzi es esmu mācījies samierināšanos.

Kristīne: Mūsu bērni ir labākie skolotāji. Esot mammai, es labāk saprotu to, ko dara Dievs attiecībā uz mums — Viņa bērniem. Es varu labāk saprast, kā Viņš rūpējas par mums, ka Viņš uztraucas, kad mēs izvēlamies nepareizi. Katru dienu ir kāda īpaša mācība. Ar katru jaunu bērnu mana pacietība aug, es mācos likt citu cilvēku intereses pirmajā vietā.

Kāda ir, Anton, tava atbildības sfēra kā vīram un tēvam?

Antons: Es nodrošinu ģimeni finansiāli un es atbildu par ģimenes drošību. Caur mani, caur priesterību mana ģimene saņem Tā Kunga vadību. Kad ir pieņemami svarīgi lēmumi, Kristīne man saka: „Ej un lūdz To Kungu, lai saņemtu atklāsmi, ko mums darīt. Kā Viņš teiks, tā darīsim.” Tas bija gan gadījumā ar pārcelšanos uz Latviju, gan dzīvokļa iegādi, gan darba maiņu. Mana kā ģimenes patriarha atbildība ir lūgt un saņemt atklāsmi no Tā Kunga par būtiskiem jautājumiem, kas skar ģimeni.

Kristīne: Protams, es varu izteikt savu viedokli, taču man ir svarīgi zināt Tā Kunga viedokli. Tāpēc es paļaujos uz atklāsmēm, ko saņem Antons.

Kristīne, kas ir tavas atbildības kā sievai un mātei?

Kristīne: Man ir svarīgas attiecības ar Antonu, mēs ejam uz randiņiem, lai mēs pavadītu laiku kopā. Mēs

apspriežam ģimenes lietas. Protams, visvairāk mana laika aizņem rūpes par bērniem, viņu mācīšanai. Vēl es esmu finansiālais sekretārs mājās un plānoju budžetu.

Kas ir pats grūtākais ģimenes dzīvē? Kā jūs pārvarat šīs grūtības?

Antons: Mūsdienu dzīves kņada mani padara nervozu. Tikai Svēto Rakstu lasīšana un lūgšanas man palīdz nomierināties. Man vajag lasīt pietiekoši daudz Svētos Rakstus, lai būtu piepildīts ar tiem, būtu „paēdis”. Ja es kādu brīdi noslinkoju garīgajā sagatavotībā, tad ir grūtāk pārvarēt ģimenes grūtības. Es domāju — ja vīrietis ir tempļa rekomendācijas cienīgs un pietiekoši pazemīgs, lai mācītos, viņš varēs atrast risinājumu jebkurām grūtībām.

Kristīne: Katrā laulībā gadās domstarpības. Esmu sapratusi, ka ļoti svarīgi ir visu izrunāt. Ja mēs visu izrunājam, cenšamies izprast viens otru, tad domstarpības arī pazūd. Dažreiz ir kādas problēmas ar bērniem, taču viss ir labojams, balstoties uz Svētajiem Rakstiem un lūgšanām. Pacietība un pastāvīgas sarunas ar vīru — tie ir mani palīgi, ko varu ieteikt arī citiem.

Ko vēlaties noteikti ieaudzināt savos bērnos?

Antons: Mēs viņiem mācām kalpot cits citam, pārkāpt savam „ego”. Ja katrs domās tikai par sevi, tad nesanāks vienota ģimene. Jābūt laikam, kad visi ģimenes locekļi noteiktas lietas dara kopā.

Kristīne: Es gribētu, lai viņi būtu uzcītīgi un mērķtiecīgi. Lai nav tā, ka, saskaroties ar grūtībām, atsakās no

sava mērķa. Tāpat svarīga ir vienotība un savstarpēja mīlestība.

Kādā veidā jūs cenšaties ieaudzināt bērnos šīs labās īpašības?

Kristīne: Mēs kopā lasām Svētos Rakstus katru vakaru, meitenes pašas lasa. Pirms Sarras kristībām mums bija mērķis izlasīt visu Mormona Grāmatu. Mēs sākām gadu iepriekš, un visi kopā izlasījām. Šogad ir mērķis ne tikai vienkārši lasīt, bet iedziļināties un meklēt svarīgos pantus, iekrāsot tos un pierakstīt kādu garīgo domu blakus pantam.

Vēl, lasot Svētos Rakstus, mēs apspriežam, kā kurš varonis rīkojās. Mēs mācām caur mūsu pieredzēm, kas notiek katru dienu, — no dzīves situācijām, caur ģimenes darbu. Katru dienu ir kāda mācību stunda.

Antons: Ģimenes mājvakaros mēs skatāmies dažādas filmiņas ar garīgu raksturu un tad apspriežam to saturu.

Ko jums patīk darīt kopā?

Antons: Pavadīt brīvo laiku un braukt uz templi.

Ieva: Man patīk braukt kopā ar ģimeni ciemos pie omītes, doties ekskursijās uz Lietuvu vai Rīgu.

Kristīne: Katru sestdienu mums ir ģimenes tradīcija — cept picu un skatīties kādu multeni vai filmu. Mēs jautri pavadām laiku. Mums patīk kopā pastaigāties parkā.

Man patīk arī atsevišķi „randiņi” ar katru meitu. Tas man palīdz iepazīt katru no meitenēm labāk, un es jūtu, cik viņas pašas ir gandarītas par to īpašo laiku, kad viņas ir saņēmušas nedalītu mammas mīlestību. Tā ir iespēja izrunāties ar katru no viņām

individuāli. Šīs tikšanās parāda mūsu audzināšanas rezultātus.

S.: Mēs atceramies tos tempļa braucienus, kuros jūsu meitenes dejo: stāv uz rokām, sēžas špagatā, taisa ritentiņu un citas lietas, ko citi parasti neprot. Tas bija iespaidīgi! Pastāstiet par savas ģimenes talantiem.

Antons: Visas trīs vecākās meitenes apmeklēja deju aerobiku, viņas arī uzstājas ar šiem priekšnesumiem, pat citās pilsētās. Meitenes aizrautīgi nodarbojas dažādos pulciņos, un es esmu priecīgs, ka viņas aktīvi attīsta savus talantus un neiznieko savu laiku.

Kristīne: Ievai padodas mākslas vingrošana, viņa dejo un arī glezno, viņa mācās mākslas skolā. Viņai patīk arī veidot no plastilīna un no māla, taisīt rotas un citus mākslas priekšmetus. Sarra arī dejo, nodarbojas ar keramiku un peldēšanu, viņa mīl dzīvniekus. Esterei no mazotnes patīk dziedāt, no 3 gadu vecuma viņa apmeklēja dziedāšanas pulciņu. Mazā māsa Rebeka dzied un dejo, skatīties, kā to dara māsa. Viņai patīk klausīties mūziku.

Man pašai patīk psiholoģija. Nesen uzdrošinājos uzsākt tiešsaistes studijas Brigama Janga Aidaho universitātē „Pathway” programmā. Vienīgais laiks mācībām man ir vakari, kad esmu nogurusi un gribas gulēt. Taču Tas Kungs palīdz un dod spēku tā, ka es varēju pabeigt šo kursu. Es vēlos studēt tālāk.

Antons: Es sāku zīmēt divu gadu vecumā, un man tas labi izdevās. Lūkojoties uz savu ģimenes vēsturi, es uzzināju, ka manas mammas līnijā bija

vairāki senči, kuri arī labi zīmēja. Viņi zīmēja sava prieka pēc, un es cenšos šo talantu attīstīt tālāk, lai tas nestu prieku arī citiem.

Tagad šis zīmēšanas talants kļuvis par ievērojamu finansiālu ienākumu avotu. Es veicu lāzergravīras uz koka un pieņemu pasūtījumus gleznošanai. Agrāk vairāk gleznoju dabasskatus, tagad arī cilvēku portretus.

K Ā E S Z I N U

Mani garīgie atklājumi

Justs Jančevskis

Rīgas 1. draudze

Es nāku no Saldus, kur uzaugu kopā ar jaunāko brāli, kurš ir tikai vienu gadu jaunāks par mani. Mana ģimene joprojām dzīvo Saldū, bet es pārcēlos uz Rīgu pirms pieciem gadiem, kad sāku studēt Rīgas Tehniskās Universitātes datorzinību fakultātē. Tagad es strādāju par programmētāju, un mana specialitāte ir mobilās aplikācijas. Brīvajā laikā es nodarbojos ar sportu — ar krosfitu, kur ietilpst gan vingrošana, gan svarcelšana.

Kaut arī mana ģimene nekad nav bijusi reliģioza, es biju gatavs uz klausīt Dieva vēsti, ja vien tā izrādītos patiesa. Pagājušajā jūlijā es uz ielas satiku misionārus. Pirmais jautājums, ko viņi man uzdeva, mani ļoti pārsteidza: „Kāda ir šīs dzīves jēga?” Es nezināju atbildi, un, kaut arī nejutu sevī īpaši lielu atsaucību, nolēmu izmantot šo iespēju — uzzināt par viņu reliģiju kaut ko vairāk —, jo šāda iespēja ir diezgan

Kādas svētības jūs saņemat, dzīvojot pēc evaņģēlija?

Antons, Kristīne: Mūsu ģimene ir pasargāta no vairākām problēmām, kas mums varētu būt, ja nedzīvotu pēc evaņģēlija. Tas Kungs ir apsolījis palīdzēt mums tikt galā ar problēmām. Ja mēs būsim uzticīgi, turot savas derības, Viņš palīdzēs mums no Savas puses risināt mūsu grūtības un svētīs mūs. ■

reta. Es piekritu tikties ar misionāriem un piedalīties viņu pārrunās.

Jau pirms tikšanās ar misionāriem man bija vēlme sakārtot savu dzīvi — salikt visu „pa plauktiņiem”. Piemēram, es bieži biju noguris un īgns, jo neieturēju regulāras maltītes. Es biju centies mainīt savus ieradumus paša spēkiem un nepalaidīties slinkumā. Jau pēc dažām nedēļām, lasot Mormona Grāmatu, es sajutu, ka man ir vieglāk saņemties un īstenot savas ieceres. Es sajutu vairāk spēka un iedvesmas. Almas grāmatā tiek mācīts par ticības sēklu un to, kā saprast, vai tā ir laba. Es redzēju rezultātu, un tas mudināja mani turpināt.

Kristības man bija kā jaunas lapas atvēršana, tās bija kā jaunas dzīves sākums. Sākumā es to neuztvēru kā grēku nožēlas veidu. Man tas vairāk bija pagrieziena punkts un iespēja sākt visu no jauna. Pirms es kļuvu par ticīgu cilvēku, es centos dzīvot

**Justs Jančevskis (no labās)
un elders Josts**

pats saviem spēkiem. Es vispār esmu cilvēks, kam patīk visu darīt pašam. Tagad es mācos saņemt atbalstu no citiem cilvēkiem un no Svētā Gara, kas tik tiešām ir liela svētība.

Kādudien es atskārtu, ka man tik tiešām rūp, ko Dievs par mani domā. Lasot Mormona Grāmatu, es jūtu un saprotu, kas man būtu jādara un kā man būtu jādzīvo. Kaut arī man dažkārt ir grūti sekot šīm mācībām, es jūtu, ka man sāk veidoties personīgas attiecības ar Dievu, jo es cenšos piemērot Viņa mācības savā dzīvē. Manī vairs nav tādas vienaldzības kā agrāk.

Sākumā bija dažas mācības, ko man bija grūti pieņemt. Piemēram, man bija grūti pieņemt Džozefu Smitu kā pravieti. Varbūt tas bija mans aizspriedums, ka visi pravieši ir dzīvojuši ļoti sen, un doma par mūsdienu amerikāņu pravieti bija kaut kas pilnīgi jauns. Taču, kad es sāku lasīt Mormona Grāmatu, es sajutu īpašu spēku. Dienās, kad es nelasīju šo grāmatu, radās tāds kā prāta aptumsums, vienaldzība un man vairs nerūpēja apņemšanās dzīvot pēc labākās sirdsapziņas, dzīvot godīgi. Sākot apmeklēt Institūta nodarbības, kur mums ir jāstudē katru dienu, man radās motivācija studēt pat tajos vakaros, kad es jutos noguris, jo es zinu — ja nepalasišu šodien, rītdien būs jāstudē vēl vairāk. Man patīk iesaistīties diskusijās par pantiem, kurus mēs lasām nodarbībās. Ir interesanti redzēt, kā citi cilvēki izprot Dieva mācības. Tā ir vērtīga iespēja mācīties citam no cita.

Pēc savām kristībām es jutos diezgan apmulsis par to, kā man tagad jājūtas. Taču, studējot Svētos Rakstus, es arvien vairāk izprotu kristību nozīmi, un spēju

novērtēt un būt pateicīgāks par šo svētību. Tagad man ir vieglāk būt labestīgam un izpalīdzīgam. Pirms kristībām es dažkārt kautrējos citiem palīdzēt, uztraucoties par to, ko viņi varētu padomāt. Kaut kas man traucēja īstenot savus labos nodomus. Tagad es jutos atraisītāks, man gribas būt labestīgam un dāsnam. Ja man tagad kāds lūdz palīdzību, es esmu atsaucīgs — varu ziedot naudu un savu enerģiju, kalpojot citiem. Runājot ar apkārtējiem, es meklēju iespēju dalīties ar patiesajiem principiem, kurus mācos Baznīcā. Es vēlētos būt drosmīgāks, lai dalītos ar šo patiesību vēl atklātāk.

Vai ar mani ir atgadījies kas tāds, kas būtu stiprinājis manu ticību? Jā, es gribētu par to pastāstīt. Mana mamma lūdza manu palīdzību, prasot diezgan lielu naudas summu. Lai palīdzētu viņai, man vajadzēja šķirties no naudas, ko es biju rūpīgi krājis sava mājokļa iegādei. Taču es mīlu savus vecākus un tādēļ, protams, vēlējos palīdzēt. Var jau gadīties, ka tā ir tikai sakritība, taču dažu mēnešu laikā man izdevās atgūt atdoto naudu, saņemot vairākas prēmijas un iespējas nopelnīt vairāk. Baznīcas locekļi liecina, ka, maksājot desmito tiesu, viņi saņem svētības. Man gribētos tam ticēt.

Cilvēki bieži vien atsakās apgūt kaut ko jaunu. Es gribētu viņiem pateikt: kad misionāri jūs uzrunā, ir vērts ieklausīties, jo jūs varēsiet paši pārliecināties par to, vai tā ir patiesība. Jūs to sajūtīsiet un sapratīsiet. Ja jūs

nepamēģināsiet, jūs nekad neuzziņāsiet, ko būsiet palaiduši garām. Es vēlētos, kaut cilvēki vienkārši pamēģinātu, nesakot uzreiz „nē”!

Gudrības vārda ievērošana ir dāvājusi man papildus svētības. Tā kā es nodarbojos ar sportu, es zinu, cik svarīgi ir ievērot veselīgus principus. Piemēram, runājot kaut vai par tādu nebūtisku lietu kā kafijas dzeršana — varētu domāt, ka atnest to ir viegli, jo tā taču nav nekāda atkarība. Taču es pats cīnījos ar to trīs nedēļas! Lai katrs, kurš dzer kafiju, pamēģina atnest šo ieradumu, tad viņš uzzinās, vai tā ir atkarība. Man negāja viegli, taču tagad man ir vieglāk domāt, man ir skaidrāka galva.

Liela svētība ir arī Mormona Grāmatas lasīšana. Es esmu sapratis, ka pat tad, ja dažas nodaļas ir grūti izprotamas, man ir svarīgi atlikt pie malas visas pasaulīgās lietas, lai padomātu par mūžīgo patiesību. Pat ja nav vienkārši saņemt atbildes uz saviem jautājumiem un tas nenotiek katru dienu, Svēto Rakstu lasīšana dāvā man iedvesmu turpināt savus centienus.

Pirms neilga laika es sāku rakstīt dienasgrāmatu, un es cenšos darīt to regulāri. Kad es vēlos pierakstīt savas domas, es esmu spiests tās pienācīgi formulēt un piemeklēt pareizos vārdus. Tas palīdz man padomāt dziļāk un sakopot savas domas tā, lai citi tās viegli varētu uztvert, lai es varētu tajās dalīties un pats atcerēties savas atziņas.

Mana liecība par kalpošanu apkārtējiem palīdz man būt pazemīgam. Ir svarīgi pieņemt sevi tādu, kāds tu patiesībā esi. Mums visiem var rasties problēmas, un pazemība palīdz saglabāt pareizo perspektīvu. ■